

agtighed, ved at benævne denne Skat som en Krigsskat; deri ligger det allerklarest Udtryk for den indre Sammenhæng mellem Krigens Førelse og denne Skat. Ganske vist kan jeg ikke erkjende, at den ærede Landsthingsmand i Meget af, hvad han sagde, udtalte Landsthingets Anskuelse; jeg troer, at han vil erkjende, at han væsentlig kun deri talte i sit eget Navn. Jeg veed ikke, om andre Medlemmer ville erkjende, at han udtalte deres Anskuelse, idet han hittede sig om den Stilling, hvori Landsthinget skulde have bragt sig, og om hvad Landsthinget skulde have paataget sig; men jeg for mit Vedkommende erkjender ikke, at han udtalte Thingets, og jeg veed med Bestemthed, at han ikke udtalte min Anskuelse; thi vi have med Willie holdt os tilbage fra en Udtalelse om Realiteten med Hensyn til Spørgsmaalet om Dannevirkestillingens Opgivelse. Smidlertid rettede det ærede Medlem til Slutning — og jeg tager maaskee ikke fejl, naar jeg troer, at det netop var et Hovedpunkt for ham selv — et Spørgsmaal til den ærede Konseilspræsident, som denne forbigik med Tausked. Dette kan maaskee hidrøre fra en Forglemmelse, men jeg troer, at det, efter den hele nsie Sammenhæng, der er mellem Krigsførelsen, mellem Rigsdagens Stilling som Repræsentation for Kongeriget og Rigsraadets Stilling som en Repræsentation for Kongeriget og Slesvig, ikke vil findes upassende, naar jeg tillader mig at gjentage det Spørgsmaal, om Konseilspræsidenten ikke maatte kunne og ville udtale sig noget om, hvorvidt Regjeringen har nogen bestemt Mening med Hensyn til det Tidspunkt, da det maatte være ønskeligt at sammenkalde Rigsraadet. Det ligger saa nær, at man i alt Fald inden Rigsdagen skilles ad, ønsker en eller anden Udtalelse derom, og det forekommer mig, at Leiligheden dertil her er saa naturlig, at jeg ikke har villet undlade at fremhæve dette Punkt.

Hvad selve Lovforslaget angaaer, da er det min Overbeviisning, at der her foreligger et af de Tilfælde, hvor der er en tvingende Opfordring for en Repræsentation til at vise en høi Grad af Resignation; jeg troer, at Landsthinget her bør underordne sig, jeg vil ikke sige Folkethingets Beslutninger, men Forholdenes tvingende Magt. Det er min personlige Me-

ning, og jeg troer, at det bør siges, uden at man derved gaaer det andet Thing for nær, at der allerede er anvendt for megen Tid paa denne Løbs Drøftelse i det Enkelte, og Landsthinget vilde i mine Tanker gjøre sig skyldig i en væsentlig Feil, dersom det ligeledes gav sig hen til en omhyggelig Drøftelse af Enkelthederne. Jeg troer dette uden Hensyn til Terminen for Slutningen af vore Forhandlinger, der vistnok fra saa mange Sider betragtes om ikke som nødvendig, saa dog i høieste Grad som ønskelig. Det forekommer mig, at Forholdene ere af den Bestaffenhed, at det, hvorpaa det her kommer an, er, at det Beløb, til hvis overordentlige Tilbeiebringelse Regjeringen har forlangt Lovhjemmel, ogsaa fra Repræsentationens Side bringes tilveie ved en saadan Beslutning, at Lovhjemmelen derfor gives saa hurtigt, saa villigt og bestemt som muligt. Egeoverfor denne Nødvendighed sætter jeg tilside det, som i og for sig er uheldigt, nemlig at det ikke bliver os muligt at gaae ind paa en alvorlig Prøvelse af Lovforslagets Enkeltheder, hverken paa Fordelingen, den hele Gruppering af de enkelte Hovedbeløb, saaledes som de lignes paa Kjøbenhavn, de andre Kjøbstæder og Landet, eller den Maade, hvorpaa Beløbene bringes tilveie paa de enkelte Steder. Det vil for Alle, som noget have bestæftiget sig med disse Forhold, være velbekjendt, at f. Ex. det Forhold, hvori Byrden her er lagt paa den ene Side paa Landet, paa den anden Side paa Kjøbstæderne, er afvigende fra det Forhold, som tidligere har været anseet for det rigtige. Det vil navnlig — jeg skal ikke tale om Kjøbenhavn —, naar Forholdet undersøges imellem de andre Kjøbstæder og Landet, være bitterligt, at der her er lagt Mere paa de mindre Kjøbstæder og Mindre paa Landet, end der ved tidligere Vigninger, hvor der saaledes har været Spørgsmaal om at opbringe et samlet Beløb fra de mindre Kjøbstæder og Landet, har været anseet for rigtigt. Det svarer heller ikke til Forholdet mellem Folketallet i Kjøbstæderne og paa Landet, og det er ligeledes bitterligt, at der med Hensyn til Maaden, hvorpaa Beløbet bringes tilveie, hersker meget forskellige Anskuelser. Men det er min Overbeviisning, at det er umuligt og usøfsvarligt for Dieblirket at